Troldine Viser

af

Erik Bogh.

TEXT

C
34
PT
8125
.B65
T74
1800z
Text

TREDIVE VISER

TIL

DE HUNDREDE

AF

ERIK BØGH.

TEXT.

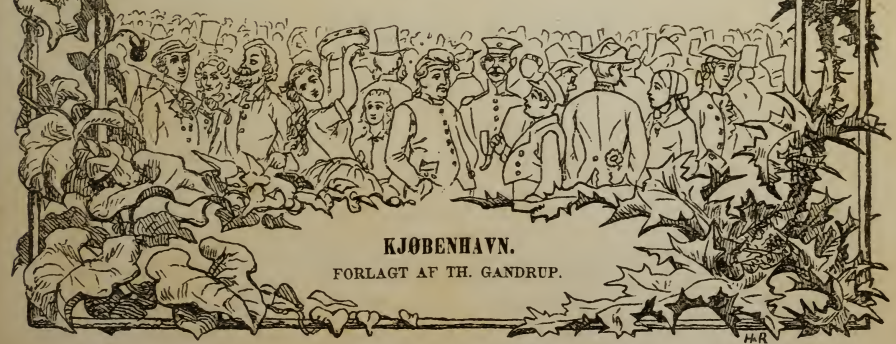

KJØBENHAVN.
FORLAGT AF TH. GANDRUP.

7T
8125
.B65
T74
1800z
Text

Fjeldsøe & Gandrups Bogtrykkeri.

TILL

HVAR OCH EN AF THE TROGNE BRÖDER

UTI

S. H. T.

MEN ENKANNERLIGEN

TILL

PELLE KNART.

TREDIVE VISER

TIL

DE HUNDREDE.

REGISTER.

	Side.
Ak ja, hvor jeg nu er sjælefro	42.
Bøssen paa Nakken	39.
Dejlige Lille, viis Dig igjen	57.
Den nye Vise, bevares jo	4.
Der har vi den igjen	17.
En uskyldig Drengelil	49.
Et „Hoch" for Junkerne	28.
Fra simpel Pige har jeg svungen	10.
Fremad, frem, Danmarks Sønner	53.
Glem ej, o glem ej	55.
Godtfolk skulde bare vide	59.
Hvor skal en stakkels lille Pige	65.
Hør nu, jeg har med Græmmelse	44.
I de gode, gamle Tider	33.
I, som ikke rigtig veed	12.
Jeg er Tjener — ja vel	61.
Jeg har en Skat	1.
Jeg har nu saadan mine egne Tanker	31.
Jeg synger en Sang	24.
Jæ hadde te min Mesters Berthe	51.
Lyt naadig til vor Madrigal	47.
Marsch, marsch, lille Jens	26.
Min ferste Mahn — ach ja	35.
Naar man som jeg i al sin Tid	37.
Onkel Mads er liberal	8.
See, først æ der Herren	20.
Skulde nogen Skat mig friste	67.
Søde Smaa, hvis I er de Svage	63.
Veed Du en forhærdet Sjæl	15.
Vel har jeg ej forlovet mig	22.

101.

Min Sang.

Jeg har en Skat, jeg har kun een,
Og lidt det vilde nytte,
Om bort for Guld og Ædelsteen
Jeg søgte den at bytte;
Men jeg har deelt den med Enhver,
Der blev mig kjær og fik mig kjær —
Ja, selv med dem, hvis Ord og Færd
Mig gjorde Verden trang;
Og skjøndt jeg ødselt paa min Vej
Har strøet den ud, den tømtes ej,
:,: Og aldrig har den tynget mig —
Det er min Sang, min Sang! :,:

Jeg har en Ven — jeg har kun faa
Og ingen som den ene! —
En Ven, som kan mig heelt forstaae,
Og som jeg har alene,

En Ven, som altid var mig tro,
Som skjemtede, naar jeg var fro,
Og dyssede mit Sind til Ro,
Naar Sorgen det betvang,
Og som maaskee mig skjænker end
Et Minde, naar jeg slumrer hen —
:,: Jeg har en Ven, en trofast Ven:
Jeg har min Sang, min Sang! :,:

Jeg har — jeg har en Talisman,
En gammel Huldregave,
Der aabner Haabets Drømmeland
Og Mindets Tryllehave.
Og fandt jeg end hver Hytte stængt,
Hvert Hjerte koldt, hvert Øje strængt,
Og gik jeg end forladt, fortrængt
I Nattens Mulm min Gang,
Jeg havde dog et Hjem, en Ven,
En Rigdom, hvor jeg vandred hen,
:,: Saalænge jeg har Dig igjen,
Min Sang, min Sang, min Sang! :,:

Har jeg kun Dig, hvad spørger jeg
Om Troner og Miljoner?
Saasnart jeg vil, jeg bygger mig
Af Tanker og af Toner

Et Slot, som kan til Himlen naae
Og rumme Alle, Store, Smaa,
Det faaer jo Plads i hver en Vraa,
Om den er nok saa trang.
Der bejles ej til Ry og Rang,
Der vil jeg leve fri for Trang,
:,: Og døe før Du har tabt din Klang,
Min Sang, min Sang, min Sang! :,:

102.

Den nye Vise.

Den nye Vise? — Bevares jo! —
Den kjender vi ogsaa paa Landet.
Den er just imode hos os, kan De troe!
Jeg synger nu sletikke Andet.
Naar ved Klaveret
Jeg bli'er placeret,
Om den man beder mig blot,
Og naar jeg vanker
Omkring i Tanker,
Saa nynner jeg ganske smaat:
(fordringsløst):
:,: La la la la la la. :,:

Det var en Frøken fra Kjøbenhavn,
Der sang den hos Kammerraad Lynges.
En Frøken . . . ja, nu har jeg glemt hendes Navn,
Hun vidste, hvordan den skal synges!

En saadan Stemme
Kan Ingen glemme,
See, det var Skole og Smag!
Som hun slog Triller . . .
De forestiller
Dem ikke det Foredrag:
(i Salonstil):
:,: La la la la la la :,:

Min gamle Onkel — De veed: Provst Bang —
Han har nu saa stor Interesse
For al Slags Musik, men især dog for Sang —
De skulde blot høre ham messe! —
Han hørte hende
Kun halvt tilende,
Saa gik han — tænk Dem engang!
Og næste Morgen
I Præstegaarden
Spadsered han om og sang:
(i Psalmetone):
:,: La la la la la la :,:

Den nye Vise! — Den var det just.
„Ak, havde vi den arrangeret!“
Og saa satte jeg og min Fætter August
Os begge To hen til Klaveret.

Han er saa dygtig,
Saa flink og kløgtig —
Det vared blot et Kvarteer,
Saa vandt vi Prisen,
Vi lærte Visen —
At sige paa denne Maneer:
(som Vexelsang):
:,: La la la la la la la :,:

Saa sang vi Visen en Stund vi To,
Men nu kan De troe, at den toner
Fra Kjøkken og Lade og Lo
I dejlige Variationer.
Den gjør Furore
Hos Smaa og Store
Rundtom i hele vor By,
Og lille Maren
Og store Karen
De traller i vildene Sky:
(i Kjøkkenstil):
:,: La la la la la la la :,:

Den bliver sunget tillands og -vands,
Og det saa det næsten er syndigt!
Og nu har De lavet den om til en Dands,
Der klinger saa mageløst yndigt.

Den blier vist spillet
I Høst til Gildet,
Saa kommer Fætter igjen —
O, jeg kan høre
Den for mit Øre —
Tænk blot, naar de spiller den:
(jublende i Dandsetakt):
:,: La la la la la la :,:

103.

Onkel Mads.

Onkel Mads er liberal,
Han er stemt for fri Forfatning,
Frihed er hans Ideal —
Frihed for Beskatning!
Men faaer han sletingen Tilvæxt i Kassen,
Og faaer han sletingen Fortrin for Massen,
Gi'er han med Glæde paa Friheden Slip.
:,: Aa! — Der er Fleer af det Princip. :,:

Onkel Mads er dansk; det kan
Den kun negte, der vil lyve:
Han er født ved Gammel Strand
Nummer Femogtyve.
Han er saagar Skandinav, naar det gjælder —
Men gaae i Krig — nej, saa taler han heller
Tydsk til de Store og Dansk til de Smaa!
:,: Det er der Fleer, som holder paa! :,:

Onkel Mads var ikke med
Dengang, da man opfandt Krudtet,
Han vil à tout prix ha' Fred,
Det har han besluttet.
Aldrig han prøver at sejle mod Vinden,
Aldrig ved Kamp irriterer han Fjenden,
Nej, han gi'er efter, gi'er Alt, hvad han kan . . .
:,: Det gjør der mange Fleer end han. :,:

Onkel Mads som anseet Mand
Skyer hver folkelig Forening,
Kun blandt Mænd af Rang og Stand
Henter han sin Mening.
Der vederkvæger han Hjertet og Aanden —
„Saadan at ta' en Etatsraad i Haanden,
Det gjør saa godt" — at det næsten er Skam.
:,: Ak! — Det gjør godt i Fleer end ham. :,:

Onkel Mads er højst honnet —
Ja, nu troer vist En og Anden,
At han efter det Portræt
Strax skal kjende Manden.
Prøv! De kan finde paa Gader og Pladser
Masser af Madser, paa hvilke det passer —
Men at faae Kik paa den rigtige Mand —
:,: Nej, det er det, De ikke kan! :,:

104.

Honnør-Marsch,

ærbødigst forfattet, komponeret og dediceret til „de saameget yndede" danske Sangmøer, med Bøn om Pardon for de øvrige Viser. Maa helst synges paa „Køuenhaunsk".

Fra simpel Pige har jeg svungen
Mig op — op paa Forhøjningen,
Og overalt, hvor jeg har sungen,
Fordobblede jeg Søgningen.
Spørg Herrerne, især de fine,
„Hvem synger bedst i Kjøbenhavn?"
De svarer strax: „Ferdinandine!"
:,: For Dine Ravn
Det er mit Navn. :,:
Aa, De kan troe, jeg kan synge en Sang!
Og :,: De kan troe :,: jeg kan dandse Kankan!
Ja, :,: De kan troe :,: — osv. —
Djimdjim dimmelimmelim
:,: Dimdimmelim :,:
Djimdjim dimmelimmelim
Dimmelimmelimdimdim!

Forleden har Adresavisen
Paa Vers kaldt mig en Nattergal!
Der stod: „O Dine, Du bær' Prisen,
Du er saa grusom national!"
Og der er Snese af Poeter,
Som jeg faaer Viser af — Jo jo! —
Den ene — aa, han er Trompeter! —
:,: Og han er go',
Det kan De troe! :,:
Ja, De kan troe, han kan føre en Pen!
Tænk, :,: det er ham :,: der har lavet mig den :
Ja, :,: De kan troe :,: — osv.
Djimdjim, dimmelimmelim.

Fordi man gaaer med en Tallerken,
Kan man jo være lige fin.
Det veed jeg da, at jeg faaer hverken
Kritiker eller Vrøvl paa min.
Theatrene — aa, de har skreven
Mig til saa tidt, men nej, de slap!
For Lønnen der, den er saa kneven,
:,: Og man faaer knap
Saamange Klap. :,:
Næ, maa jeg be' om en Paveliong,
Hvor :,: det gaaer til :,: paa den gamle Façon.
Nej, :,: maa jeg be' :,: — osv.
Djimdjim dimmelimmelim.

105.

Æneas og Dido.

I, som ikke rigtigt veed,
Hvor Elskov kan grassere,
Og i Uforsigtighed
Har forglemt at assurere!
Eder til Omvendelse
Vil jeg synge om Fru Dido,
Som ved Selvantændelse
Blev et Offer for Kupido.

Hun var Dronning i det Land,
Der kaldes Barbariet;
Men for sin Barbar af Mand
Var hun heldigviis befriet —
Det var en Figur! — komplet
Som en Juno af de trinde —
Hun var blot lidt vel brunet —
Hun var næsten Negerinde.

Hun var stræng i sin Moral,
Og alvorsfuld af Mine,
Sørged dybt for sin Gemal
Og gik uden Krinoline.
For Gud Amor lukkede
Hun andægtig begge Øren;
Dersom En blot sukkede,
Blev han strax smidt ud af Døren.

Men hvad skeer! En skjønne Dag
Var Prinds Æneas strandet,
Og imellem andet Vrag
Blevet fisket op af Vandet.
Hun og han og han og hun
Kort og godt: de saae hinanden,
Og præcis i samme Stund
Gik Fru Dido fra Forstanden.

Hun gav strax et Balparé,
Og hvad der hændte siden,
Det kan hvem, der lyster see
Paa Latin i Æneiden;
Men paa Dansk blev Enden den,
At hun sagde: „Vil Du ha' mig!
Det er haardt at tilstaae, men
Jeg ta'er ellers Livet a' mig!"

Prindsen fandt, Erklæringen
Var stik mod Etiketten,
Og forstod Begjæringen
Som et Brud paa Folkeretten.
Næste Dag blev den Besked
Underdanigst rapporteret:
„Nu er hans Durchlauchtighed
Prinds Æneas echaperet!“

Saa blev der en Støj og Storm,
Hun tog hans blanke Sabel
Og hans Søndagsuniform,
Og besteg en Brændestabel:
Fut! — Og for det hele Hof
Gik hun op i lyse Luer —
De var af et brændbart Stof
Disse gode, gamle Fruer.

Slig en koghed Kjærlighed
Blev dengang paa vor Klode
Anseet for en Herlighed —
Gud skee Lov, den gik af Mode!
Den kan være meget rar
I Romancer og Ballader,
Men den sikkreste, man har,
Er dog den paa femten Grader.

106.

Redaktørvise.

Veed Du en forhærdet Sjæl —
En, som Rang og Stand ej ændser,
Som saagar tør være fæl
Imod Excellencer,
En, som i Frækhed det dertil har drevet,
At han har lastet, hvad Damer har skrevet —
Saadan et Udyr med Næb og med Klør
:,: Han er god til Redaktør. :,:

Veed Du En, hvis Hoved kan
Syv Slags Vrøvl paa eengang rumme,
En, hvis Ørehinder man
Bruge kan som Tromme,
En, der knap vaagner om Morgenen, førend
Godtfolk slaaer Katten af Tønden paa Døren,
Og som dog aldrig bli'er døv eller ør —
:,: Han er god til Redaktør. :,:

Veed Du En, der staaer for Skud
Og har ingen ømme Steder —
En med rigtig garvet Hud,
Sejg som Saalelæder —
En, der fra Morgen til Aften kan taale
Forfra og bagfra at prikkes med Naale
Uden at miste sit gode Humør —
:,: Han er god til Redaktør. :,:

Veed Du En, der som en Struds
Alt kan sluge, Alt fordøje:
En, der selv i Søl og Smuds
Vove tør sin Trøje:
En, der kan dyppes i Fjer og i Tjære,
Galde og Sværte — ja, hvad det skal være —
Og som endda ikke skifter Kulør —
:,: Han er god til Redaktør. :,:

Veed Du fremfor Alting En,
Der tør binde an med Alle,
En, der staaer paa egne Been —
Staaer til han maa falde —
Men som, om ogsaa idag man ham fælder,
Atter imorgen til Kampen sig melder
Ligesaa lystig og trøstig som før —
:,: Han er god til Redaktør! :,:

107.

Mit eget Kompagni.

Der har vi den igjen,
Den søde Vagtparade!
Kom Anna, kom herhen!
Aa kom! Hvad kan det skade?
Kom her bag dette Jalousi,
Og tjen mig i
At see den, thi
Det er mit eget Kompagni,
Mit Sværmeri,
Der gaaer forbi —
Mit eget Kompagni,
Ja, mit eget Kompagni.

1.

Kan Du forstaae, hvad det betyder:
Hvergang, at det skal hen paa Vagt,
Og Trommen blot i Afstand lyder,
Saa trommer Hjertet lige strax i samme Takt?

Kan Du forstaae, hvorfor det banker
Saa højst besynderligt for dette Kompagni?
Kan Du forstaae, at mine Tanker
Og Drømme alle gaaer paa denne Melodi:
:,: Trommelum :,: Trommelumtromtromtromtrom :,:

Der har vi den igjen,
Den søde Vagtparade! — osv.

2.

Kan Du forstaae, hvor det kan være,
At jeg ifjor paa eengang fik
Passion for alt det Militære:
For Landsoldater og — for Regimentsmusik?
Det var en Dag sidst i Saisonen —
Det var just Dagen efter Ballet hos Fru Gram...
Det Bal, Du veed... med Kotillonen...
Og ham ... den unge Løjtnant ... ham, Du veed nok ... ham:
:,: Trommelum :,: Trommelumtromtromtromtrom :,:

Der har vi den igjen,
Den søde Vagtparade — osv.

3.

See der! See der! — See, der marscherer
Han stolt foran sin lille Trop!
Nej see! Jeg troer, han koketterer
Med Dig. See, Anna, see! Nej see, han seer herop!

Hvor han er smuk! . . . Ja hør, min Pige:
Det er han trods Dit Smil og trods Dit Drilleri —
Og det har jeg da Lov at sige:
Han er jo Løjtnant ved mit eget Kompagni.
:,: Trommelum :,: Trommelumtromtromtromtrom. :,:

Ja, siig kun, hvad Du troer,
Og hvad man troer i Staden,
Jeg hører ej et Ord
Deraf for Vagtparaden —
Det er min egen Melodi,
Den stemmer i —
O ti, o ti!
Det er mit eget Kompagni,
Mit Sværmeri,
Der gaaer forbi,
Mit eget Kompagni,
Ja, mit eget Kompagni!

108.

I Avisen!

Mads Mikkelsen synger.

Se føst æ der Herren, Etatserod Maank,
Ham ha nu di Fornemme valt
Te Risdasmand faa vos — ded æ en Hallaank
Aa røhored æ han aa halt.
Se, ded va mod mej, a han stillede sej,
Aa der bleu en Grinen aa Fnisen,
Men ded va sku itte a ham, men a mej,
Se, derfor ska han i Avisen.

Saa æ der Jostisroden, ded æ en stour
Filurikus, ded sier jej —
Faa jæ hadde fire Processer ifjour
Aa han lou mæ taue di trej.
Se, trej a di fire, ded æ dou faa galt —
Hva Fan' ska vi saa mæ Jostisen?
Men ded ha jæ loued, han ska faa betalt,
Aa nu ska han eng i Avisen!

Aa Prousten, han præker saa sødt aa saa godt,
Men han æ jost rejted poleert.
Te Julen jæ ga ham en Griis aa let Smaat —
Jæ sku ju ha Jens konfirmeert.
Men han va nok ette fornøjed endda:
Te Paaske saa slauted han Grisen —
Den aad han, men Drengen, han bleu sku vist a.
Jou — han ska men Sæl i Avisen!

Aa saa æ der Douteren, han skulle skee
En Skamfærd, den Bunne-Balbeer.
Aa Skytten Mathisen aa saa — la me see!
Saa trouer jæ, der itte æ Fleer —
Jou Mølleren, ham ska vi osse ha med,
Faa jæ prutter ette paa Prisen —
Aa Dejnen — ja, han gjør nu ingen Faatred . . .
Men han ska sku dou i Avisen!

109.

Kjæresten.

Pigen synger.

Vel har jeg ej forlovet mig
Og faaet Guldring paa min Finger,
Men dog alligevel har jeg
En Kjæreste, hvor sært det klinger;
Hans Navn var længst i alle Mænds
Og Kvinders Munde her i Landet —
:,: Han hedder Jens, :,:
Han hedder Jens og ikke Andet,
:,: Han hedder Jens — :,:
Han hedder Jens — sletikke Andet!

Spørg Kongen om hans bedste Ven,
Saa nævner han min Hjertenskjære!
Spørg Smaa og Store efter Den,
Der værned bedst om Danmarks Ære,

Spørg: Hvem, der slog som Mand, imens
De Kloge slog sig selv for Panden?
:,: Det var min Jens! :,:
Det var min Jens og ingen Anden,
:,: Det var min Jens, :,:
Det var min Jens — sletingen Anden.

Af denne Kjærest er jeg stolt,
For ham jeg staaer i Fyr og Flamme;
Men aldrig har det Sorg mig voldt,
At alle Piger gjør det Samme.
Nej, Hver og En, der er tilsinds
Som jeg, maa ham sin Kjærest kalde.
:,: Hold kun af Jens, :,:
For han er tro imod os Alle!
:,: Hold kun af Jens, :,:
For han er tro — tro mod os Alle.

110.

En Hædersmand.

Jeg synger en Sang om en Hædersmand,
Og hvis I vil vide hans Navn og Stand,
Saa var han Soldat, han var simpel Karl, —
Ikke engang Korporal.
Hans Fødested det var her og der,
Hans Navn, det var baade Poul og Peer.
Til Otteogfyrre han gjaldt kun lidt,
Da blev han Nummer Et.

Han havde et Hoved med jevn Forstand,
Et Hjerte saa godt, som det vel gik an,
En Vilje saa sejg, som en Mand har havt,
Dertil to Næver paa Skaft,
Et Bryst, som aandede let og frit,
En Mave med mageløs Appetit.
Et godt Stykke Staal og et Par Lod Bly
Døjed han uden at kny.

Han var lidt langsom i al sin Færd
Og tidt lidt sveden og tidt lidt tvær,
Og høflig var han kun til Huusbehov —
Tydskerne fandt, han var grov.
Skreg han blot Hurra, de strax fortrak,
For de havde faa't den Idee: han drak;
Hvergang han gik paa og rev Alt omkuld,
Raabte de: Nu er han fuld!

Ham var det, der ved Frederits saa stolt
Sit Indtog i Fjendernes Skandser holdt,
Som trodsede Ilden ved Frederiksstad
Nætter og Dage i Rad.
Ham var det, der kæmpede Een mod Fem,
Til Tydsken fra Mysunde lusked hjem,
Som prygled ved Isted den hele Flok,
Lige til den havde nok.

See, det var den rigtige gamle Jens.
Nu nævnes hans Navn blandt de store Mænds,
Og Folket har rejst ham et stolt Monument —
Det har han ærlig fortjent.
Men det tør vi synge til Danmarks Pris:
Endnu har det Jenser i Tusindviis.
En Mand foran dem! — og de viser strax,
De er af selvsamme Slags!

111.

Jense-Marsch.

Marsch, Marsch! :,: Her kommer Jens! :,:
Her kommer alle gode danske Mænds
Krigskarl, og her kommer Pigernes Jens.
Marsch, Marsch! :,: Her kommer Jens! :,:
Her kommer Vagten for vor Existens.
Marsch, Marsch! Her kommer Jens!

Han har nu sin Intelligens,
Den skikkelige Jens.
Naar Diplomaterne er læns
Paa Raad, saa raader Jens,
Og naar Traktat og Conferens
Slaaer fejl, saa kommer Jens,
Og han slaaer til, saa det skal kjend's,
For der er Krummer i Jens.

Marsch, Marsch! Her kommer Jens!

o. s. v.

See, det er nu vist, at i hvad der saa hænds,
Saa bider det Tydske dog aldrig paa Jens.
Gid bare itide man havde sagt: „.Rens
Os Landet for den Pestilens, lille Jens!“
Og Ingen i Verden har mindre Tendens
Til at gjøre Vrøvl og gaae Krebsgang end Jens.
Tænk blot, om han var bleven Excellens
Hvad siger I om „Ministeriet Jens?“

Marsch, Marsch! Her kommer Jens!
o. s. v.

112.

Junkervise.

Et „Hoch!“ for Junkerne fjern og nær!
Hurra, Hurra, Hurra!
Vi er er et mageløst Folkefærd,
Hurra, Hurra, Hurra!
Saa fine og fornemme Planter, som vi,
De voxer og blomstrer kun i Driveri —
I Driveri! — ak ja —
Vi leve! Vi leve! Hurra!

Vor Fødsel er vor Fortjeneste —
Hurra, Hurra, Hurra!
Vi veed nok: det er den eneste;
Hurra, Hurra, Hurra!
Men alle de andre — hvad nytter de til?
Ved den kan vi blive, hvad Pokker vi vil,
Ja, meer end det endda —
Vi leve! Vi leve! Hurra!

Vort Udstyr, det er kun tarveligt,
Hurra, Hurra, Hurra!
Men det er nobelt og arveligt,
Hurra, Hurra, Hurra!
Et Hoved — hvorpaa man kan sætte en Hat —
Et Hjerte — ja, eller en god Portion Vat!
Det har vi fra Papa —
Vi leve! Vi leve! Hurra!

Vi gjør vor Lykke i Ro og Mag,
Hurra, Hurra, Hurra!
Bli'er dekorerede for og bag,
Hurra, Hurra, Hurra!
Mens Andre for Ingenting slider og slaas,
Det regner med Titler og Stjerner paa os
Hver Fødselsdag — ak ja! —
Vi leve! Vi leve! Hurra!

Vi raader baade i Krig og Fred —
Hurra, Hurra, Hurra!
Hvordan — ja, det kommer Ingen ved,
Hurra, Hurra, Hurra!
Det er fast utroligt, hvormeget vi kan,
Naar blot vi faaer Embede, faaer vi Forstand —
Vorherre veed hvorfra —
Vi leve! Vi leve! Hurra!

Og extra Lykke i Kjærlighed,
Hurra, Hurra, Hurra!
Var stadig Junkernes Herlighed —
Hurra, Hurra, Hurra!
I Brand kan vi stikke hvert Hjerte paastand,
Og kan vi det ikke — naa, saa gaaer det an
At sige det endda —
Vi leve! Vi leve! Hurra!

Ja, hele Verden er skabt for os,
Hurra, Hurra, Hurra!
Den er vort Stamhuus, vort Arvegods,
Hurra, Hurra, Hurra!
Hurra for vor høje, vor herlige Stand.
Fanfare! Fanfare! Blæs alt, hvad I kan:
Trara, Trara, Trara!
Vi Junkere leve! Hurra!

113.

Gustavas egne Tanker.

Jeg har nu saadan mine egne Tanker
Om Grunden til, at næsten ingen Mand
Tør lade Kvinden bryde sine Skranker
Og fri og frejdig vise, hvad hun kan.
Mon ej det er af Frygt, man indespærrer
Os i vort Hjem? Jo, Sagen er nok den,
At alle Mændene vil være Herrer,
Men alle Herrerne, ak, de er langtfra Mænd.

Paa Ballerne tør de kun engagere —
Hvorfor kan vi ej faae den samme Ret?
Ak nej! Det tør de ikke risikere,
De veed, en Dame bliver aldrig træt.
Og gjælder det at vælge sig en Mage,
Hvorfor maa de kun frie — vi Andre ej?
Ak jo! De stakkels Herrer er saa svage,
De veed, de kunde aldrig, aldrig sige Nej.

Hvorfor monstro de tappre Krigsmænd negter
Vort Kjøn en Plads i deres Bataillon?
Ak jo: De veed, at ingen af dem mægter
At lære Damer Subordination.
Hvorfor gav ej de vise Statsmænds Skare
Os Plads i Raadet? — Det er ligefrem:
En Krinoline i Konseillet bare —
Saa er der ikke længer nogen Plads til dem.

114.

Det nye Babylon.

I de gode gamle Tider
Babylon blev regnet for den værste By.
Den har vist havt slemme Sider,
Siden den er kommet i saa fælt et Ry;
Men efter Alt, hvad jeg seer og hører
Om Kjøbenhavn, jeg siger kun:
Saadan et Væsen, som der, de fører,
Førte de dog knapt i selve Babylon.

Ingen By er saa forslugen
Paa Musik og Fjas og Spads og Gøgleri!
Otte Aftener om Ugen
Myldre Smaa og Store ud i Tivoli.
Tyve Theatre snart Byen tæller —
Det la'er jeg gaae! jeg siger kun:
At Sangerinder i hver en Kjelder
Havde man dog knapt i selve Babylon!

Der med Skjørter som Balloner
Seer man Femaarsfrøkener paa Gaden gaae,
Kokkepiger, Skurekoner,
Alle har de Silkeslæb og Strudsfjer paa.
Knegte, der knap er en Alen lange,
Knipser ad selve Salomon,
Skriver og skriger, saa Folk bli'er bange —
Turde de vel det i selve Babylon?

Herre kalder der Enhver sig;
Pøblen har ej Bluse eller Trøje paa,
Nej, min Sandten: den forklæ'r sig
Den gaaer om med Briller og i Paletot.
Naar man da veed, at til „Folk fra Gaden"
Regnes Enhver, der ej er „von" —
Tænk saa, hvormange der er i Staden!
Mon der vel var fleer i selve Babylon?

Alle er de nu skinbarlig
Grebne af den røde Republiks Idee!
Deres Blodtørst, den er farlig,
For den er saa lumsk, den la'er sig aldrig see.
Aldrig man hørte dem klamres eller
Slaaes — nej, de trak paa Skuldren kun.
Saadan en ondartet Slags Rebeller
Kjendte man dog ej i selve Babylon.

115.

Fru Professorinden.

(I „Kunstner"-Dialekt).

Min ferste Mahn — ach ja — han var Brofesser —
Hans Fach de var den hajere Magi —
Han gjorde Non-plus-ultra-tour-d'adresser
Och var en unbegribelich Geni.
Tilsidst — ja denk Dem mahl min Skræk! —
:,: Tilsidst ferschvandt han self — Putz weck, weck,
weck. :,:

Min andre Mahn, han var præcis de Samme.
Han var Brofesser i Byroteknik
— Fyrværkeri, ferstaaer De — Fyr und Flamme,
Han explodirede hver Øjenblik!
Och so engank — Hvad troer De vel? —
:,: So sprank han self i Luften mit en Schmæld. :,:

Min tridje Mahn, han lefte for sin Himmel:
Han var Brofesser so . . . i Luftballon.
Hvor hajt de gik, han blef doch aldrich schvimmel,
Faldt aldrich nier — mais non, messieurs, mais non! —
Han kunde iche sige Stop —
:,: Nu gaaer han immer, immer højre op! :,:

Min sidste Mahn — han var Ostindianer —
At løpe, de var hans Brofesserat.
Han var famos paa alle Løpebaner —
Och hatte Pris fra hver en Botentat.
Han løp fra Alle — Ein, Zwei, Drei! —
:,: Der løp kun Een fra ham — och de var jaj! —:,:

116.

Den forbudne Frugt.

Naar man som jeg i al sin Tid
Har været exemplarisk,
Holdt en Diæt og viist en Flid,
Der er komplet barbarisk,
Naar man har opført sig som Atheist
Baade mod Venus og Evan,
Spillet hver Aften sin Halvskillings-Whist —
Aldrig smagt andet end Thevand!
Saa kan I troe, man er kommen vidt,
Jo, saa staaer man der smukt,
Saa har man netop faat Appetit
:,: Til den forbudne Frugt. :,:

Ja, det er haardt! Men netop nu
Har jeg kun den i Tanken,
Nævner man blot et Rendezvous —
Strax faaer jeg Hjertebanken!

Jeg kan jo see dem for min Fantasi
Disse forvovne Intriger . . .
Tænk: disse Skabe man skjuler sig i!
Tænk: disse Vindver og Stiger —
Flagrende Lokker — flagrende Dragt —
Midnat — Farer og Flugt —
Tænk Jer saa mig, der aldrig har smagt
:,: Paa den forbudne Frugt. :,:

Nej, men jeg maa, jeg skal, jeg vil
Vide hvordan den smager.
Hvad det saa koster — lad staae til!
Tanken mig reent betager.
Hele min Digten og Tragten og Trang
Det er at gaae over Stregen,
Bare en eneste, eneste Gang
At komme med paa Galejen!
Bare een Gang i hele min Tid
At faae Længselen slukt!
Bare en lille eneste Bid
:,: Af den forbudne Frugt! :,:

117.

Skyttemarsch

for

Smaa og Store.

Bøssen paa Nakken,
Drenge og Mænd!
Bæltet om Frakken,
Sablen ved Lænd!
Gamle og Unge,
Mærk Jer enhver:
Snart kan det runge:
„Vagt i Gevær!“
Vel vi behøver
At lege Soldat —
Til at lege Røver
Er vor Nabo parat!
Derfor Bøssen paa Nakken,
Drenge og Mænd!
Bæltet om Frakken,
Sablen ved Lænd!

:,: Plaf, Plaf, Plaf! :,:
Spildt var ret aldrig det Skud, der traf. :,:
Selv om kun for Løjer
Vi øver os saa smaat,
Selv om Pappegøjer
Idag vi skyder blot,
Legen kan nok
Blive Alvor, pas paa:
Kommer Ørnenes Flok,
Siger Store og Smaa:
Plaf, Plaf, Plaf!
Spildt var ret aldrig det Skud, der traf!
Nu Bøssen paa Nakken
osv.

En, To! En, To! En, To! Ret!
Fremad Marsch! — det gaaer saa let.
Baglænds Marsch! Fy, det er saa svært,
Det faaer vi aldrig rigtig lært —
Nej, Bøssen paa Nakken
osv.

Bum! Bum! Paa Kanonens Klang
De danske Drenge svarer med Sang:
Vi kommer vel med engang
Paa Vagt i den gamle Vang!

Da skal de, som Hegnet har brudt,
Blive budt
En Salut,
Der er skudt
Af en Gut,
Som har leget med Kugler og Krudt!

Bøssen paa Nakken,
Drenge og Mænd!
Bæltet om Frakken,
Sablen ved Lænd!
Gamle og Unge,
Mærk Jer enhver:
Snart kan det runge:
„Vagt i Gevær!“
Vel vi behøver
At lege Soldat,
Til at lege Røver
Er vor Nabo parat!
Derfor Bøssen paa Nakken,
Drenge og Mænd!
Bæltet om Frakken,
Sablen ved Lænd!

118.

Ved det sidste Glas.

:,: Ak ja,
Hvor jeg nu er sjælefro!
Hurra
For Elskov, Viin og Vennetro!
Tralalala!
Tænk, hvor hyggeligt at boe
Og bygge her i denne Kro —
Vi To
I Fred og Ro! :,:

Ikke
Drikke
Andet end Viin,
Klar og fin,
Netop min
Medicin!

Fjase,
Spadse,
Trodse hver Trang
Natten lang
Under Sang
Og Klingklang — Klingklang! —
Glad som nu
Du og jeg og jeg og Du —
Flere ej —
Nej, nej, nej:
Kun Du og jeg!
Tømme Tønder paa Tønder,
Glemme Verden og dens Synder,
:,: Ak ja, :,:
Hvor jeg nu er sjælefro —
osv.

:,: Rigdom og Ære,
Alt jeg forsmaaer,
Kan jeg begjære
Meer, naar jeg faaer
Lov til at drikke med Dig i tusinde Aar,
Ja, til Timen slaaer,
Da Rub og Stub forgaaer —?
God Taar! :,:

119.

„Afslutning!“

En Vise at synge, hvor Talerne bliver for mange og for lange — oprindelig skrevet til Melodien „Så lunka vi.“

Hør nu, jeg har med Græmmelse
Bemærket en Fornemmelse
Af inderlig Beklemmelse
Paa denne skjønne Dag.
Derfor til Glædens Fremmelse
Og Kjedsomhedens Hæmmelse
Vil vi ta' en Bestemmelse
Til Bedste for vort Lag.
:,: Vi har seet, at den alvorlige
Deel af Festen er den daarlige —
Nu vil jeg,
Hvis I ej
Siger Nej,
Slaae en Streg
derover — det vil jeg. :,:

Husk blot, hvor det generede
Os, naar vi proponerede
De her reglementerede
Saluter, en til Hver!
At faae dem motiverede
Forsigtigt formulerede
Og rigtigt nummererede,
Den Kunst, ja, den var svær!
:,: Derfor vi for Proponenterne
Vil ihast paa Komplimenterne
Gjøre Has,
Thi *en masse*
Faaer de Plads
Just tilpas
I et og samme Glas! :,:

Men da den hele Klat er i
Det ene Glas, saa fatter I:
At løfte det med Slatter i
Er strængelig forbudt.
Nej, tøm det, og skjænk atter i!
Husk: Nippedrik er Pjatteri,
Og viid: Vi har et Batteri
Af Flasker til Salut!

:,: Drik det saa til sidste Draabe ud,
Og lad saa i Kor os raabe ud:
Leve hver
Broder kjær
Fjern og nær,
Men især
Dog vi, som sidder her! :,:

120.

Loyale Rim.

Deputationen synger til „Dronning Krinoline“.

Lyt naadig til vor Madrigal!
Rundtom fra Bjerg og Dal,
Fra Kjelder og fra sjette Sal
Den klinger lige loyal.
Ja, Du kan sige uden Pral,
Din Magt er kolossal;
Det første Bud i vor Moral
Er det: at være loyal.
Saa vidner for Din Pjedestal
Den sanddru Nattergal,
Der kvidrer i Din Hofjournal
Saa erke-erke-loyal.

Hver Fest for Dig og Din Gemal
Er os et Bakanal.

Og naar vi faaer en Perial,
Bli'er Tonen dobbelt loyal;
Da offres sans façon til Baal
Hver skjændig Liberal.
Ja, da er det en lumpen Ka'l,
Der ej er meer end loyal.
O Du vort højste Ideal,
Hav Medynk med vor Kval:
Bemærk, behæng, betænk, betal
Hver U-u-u-ultraloyal!

121.

Peters Spindevise.

En uskyldig Drengelil
Seent i Aftenstunden,
Medens Maanen smilte mild,
Vandred fro ad Kilden til
Dybt i Rosenlunden —
:,: Vogt Dig, vogt Dig, Drengelil,
Snart er Glæden svunden! :,:

Junkermøen let i Sind
Seent i Aftenstunden
Listed til den Smaa sig ind,
Trykked ham et Kys paa Kind
Dybt i Rosenlunden —
:,: Vogt Dig, vogt Dig, Drengelil,
Snart er Glæden svunden! :,:

Aldrig før var Sligt ham mødt
Dybt i Rosenlunden.
Nattergalen slog saa sødt,
Ak, og Hjertet er saa blødt
Seent i Aftenstunden —!
:,: Vogt Dig, vogt Dig, Drengelil,
Snart er Glæden svunden! :,:

122.

Søren Pipperups første Kjærlighed.

Jæ hade te min Mesters Berthe
En Kjerlighed, aa den va reen! —
Men hun va falsk, aa hinnes Hjerte
De va saa haardt som Krampensteen.
Jæ sto i Bøstenbinnerlære,
Jæ va kons Dreng og ente meer;
Men hinnes Løst va Guld og Ære:
Hun velle ha en tysk Balbeer.

Hun va mit Haab, hun va min Løkke,
Hun va min Tanke Da aa Nat
Te jæ fek gort mit Svendestykke
Aa kom i Frakke aa i Hat.
Nu fek jæ Reng i begge Øren,
Aa jæ fek tændt en „Radekop“,
Nu va jæ ente længer Søren,
Jæ va „den onge Pipperop“.

Aa nu be der en Gratuleren,
Aa der be Bal paa vorres Kro,
Aa jaj aa Tysken — ham Balberen —
Vi friede nu begge To.
Men Amor, han æ Landsforrædder
Aa Mester mæ, de ku jæ see!
Aa Berthe, hun va ente bædder:
Di holdt mæ Tysken alle Tre!

Saa daali ha jæ aldri vaaren,
Jæ husker blot, di bar mæ hjem,
Aa da jeg vouned næste Maaren,
Saa sa' jæ bare: „den va slem!"
Di skønne Drømme, di var fløjne,
Den nye Hat va liesaa,
Ud gek jæ mæ to brune Øjne,
Men jæ kom hjem mæ ed Par blaa!

123.

Fremad, frem!

(1864).

Fremad, frem! Danmarks Sønner herfrem!
I, som Skjændsel og Haan ej vil bære!
Fremad, frem
For vort Hjem,
For vor Ret og for vor Ære!
Eet Løsen gjælder nu for Alle,
Det lyder: Sejre eller falde!
Hør Fjendens Appel!
See Træl under Træl
Sig samler om Røverens Fane
Mod Love og Tro, mod Ret og Skjel
Vor Fædrejord at rane!
Derfor frem!
Fremad, frem
For Danmark, for vort Hjem!

Fremad, frem! Ej vi veed deres Tal,
Men en Regning vi veed, som er sikker:
Knald i Knald!
Fald paa Fald!
De kan tælles, naar de ligger.
Slaa ned, slaa ned, slaa ned forfode!
Kun Død og Saar har de tilgode.
Betal dem vor Gjæld!
Og Hæder og Held
Skal Danmark den Sejrende skjænke;
Men den være Tydsker og Træl,
Der Dannebrog vil sænke!
Nej, herfrem!
Fremad, frem
For Danmark, for vort Hjem!

124.

Glem ej!

Improvisatoren synger.

Glem ej, o glem ej,
Hvorfor Vorherre
Gav Dig den tryllende, sølvklare Røst!
Blot ved et Ord,
Et eneste lille,
Kunde Du skjænke den Lidende Trøst.

Glem ej, o glem ej,
Hvorfor de milde,
Funklende, sjelfulde Øjne Du fik!
Den, som er syg
Og saaret til Døden,
Kunde Du helbrede blot ved et Blik.

Glem ej, o glem ej,
Hvorfor det lille,
Kjærlige Hjerte Dig Himmelen gav!
Gjem ej, o gjem ej
Gaven for Vennen,
Der vilde vogte den tro til sin Grav!

125.

Serenade.

Dejlige Lille! Viis Dig igjen,
Flygte kan sletikke nytte.
Amor har Vinger, han er min Ven —
Hvor i Alverden Du saa smutter hen,
Vil Du dog blive hans Bytte!
Let vil Du da faae en strængere Dom,
Tænk, om han skød Dig tildøde!
Han er saa grusom, men jeg er saa from,
Jeg skal beskytte Dig mod ham, o kom!
Kom dog og hør mig, Du Søde!

Dejlige Lille, tro ej, Du kan
Trygt Dig for Tonerne gjemme!
Stænge dem ude — det gaaer ej an.
Husk, at i Drømmens fortryllede Land,
Der har just Sangeren hjemme!

Gynger Du end mellem Alfer i Sky,
Krandset med Valmuer røde,
Ej fra dit Leje skal Tonerne fly,
Nej, de skal hviske saa bønligt og bly:
Kom og hør mig, Du Søde!

126.

„Det er haardt!“

Kammerdigteren synger.

Godtfolk skulde bare vide,
Hvad en Hofpoet maa lide!
Ak, saadan som jeg maa slide
For min Føde — det er haardt!
Sidde her og spekulere
Nat og Dag og transpirere
For *en gros* at fabrikere
Lirumlarum — det er haardt!
Men saa dertil faae den Skose,
At min Kunst, den Kunst at rose,
Er saa let som Fod i Hose —
:,: Det er :,: dog minsæl for haardt! :,:

Være henrykt paa Befaling
Og bedrøvet for Betaling
Og beredt til Nattergaling
Naarsomhelst — see, det er haardt!

Stadig dreje samme Lire,
Prise uden al Satire
Fæ paa to og Folk paa Fire —
Det er endnu mere haardt!
Ingen Mukken, ingen Pukken,
Altid sød, som man var trukken
Lige op af Sirupskrukken —
Huh! :,: det er :,: — ja, det er haardt! :,:

Jeg har skrevet kvalme Oder,
Jeg har løjet efter Noder
Og i Takt, trods nogen Broder
I Apollo — det er haardt! —
Jeg har taalt, at hver Plebejer
Haanlig Fingre ad mig peger,
Ja endogsaa, at Lakajer
Roser mig — skjøndt det er haardt! —
Men naar dertil man det driver,
At tilsidst beskyldt jeg bliver
For at troe, hvad selv jeg skriver —
:,: Det er :,: saa minsæl for haardt! :,:

127.

Tjener og Herre.

Jeg er Tjener — ja vel! —
Men jeg har dog det Held,
At min Herre igjen er
Tjenerens Tjener.
:,: Tralala. :,:

Som falleert Spekulant,
Reduceert Aspirant
Og kasseret Kasserer
Alt man proberer.
:,: Tralala. :,:

Jeg „parlerer“ perfekt,
Er Student med „Reject“,
Og trods nogen Pariser
Sliber jeg Fliser.
:,: Tralala. :,:

Min Familje er stor —
Og saa gammel! — Jeg troer,
At af Tanter jeg har to
Snese i Vartou.
:,: Tralala. :,:

Min Kredit er solid:
Jeg har i et Aarstid,
Hvad der lykkes saa sjelden,
Levet af Gjælden —
:,: Tralala. :,:

Men er Lykken mig huld,
Snart en halv Tønde Guld
Kollektøren mig sender —
Saa — „Deres Tjener!“
:,: Tralala. :,:

128.

Det stærke Kjøn.

Søde Smaa! Hvis I er de Svage,
Hvorfor da byde de Stærkere Trods?
Hvorfor ikke kjærlig modtage
Haanden, der kjærlig rækkes af os?
Hvorfor ej os byde som Gave,
Hvad som Ran I ej negte os kan?
Hvorfor med Smil ej gjøre til Slave
Den, som ved Haan I kun gjør til Tyran?

Stakkels smaa, forblindede Gjække,
Kjendte I blot Eders tryllende Magt!
Hele Verden kunde I lægge
For Eders Fod, om det var Eders Agt.
Veed I da ej, hvor let I kan lede
Den, som al Eders Modstand beleer?
At I kan byde blot ved at bede? —
Hvad i Alverden forlanger I meer?

Veed I ej: de vildeste Helte
Fanges saa let i den løsnede Lok,
Og til staalsat Hjerte at smelte
Bare en glødende Taare er nok? —
Lov mig da Et: Lad Verden ej mærke,
Hvad jeg nu vil betroe Jer iløn:
Vi er de Svage, I er de Stærke!
— Nu kan I see, jeg er svag som mit Kjøn!

129.

Hvad skal man sige!

Madrigal.

Hvor skal en stakkels lille Pige
Bestaae mod Amors Trylleri?
For ham maa alle Guder vige —
Det staaer i min Mythologi.
Og alle Digterne de sige:
Det er rædsomt at være fri,
Men det er Lykke uden Lige
At lænkes i hans Slaveri —
Og naar en stakkels lille Pige
Nu engang troer paa Poesi,
Hvad skal man sige! Hvad skal man sige!—
Saa gaaer hun selv saa let deri!
Naar man nu veed, at han kan snige
Sig frem ad hver en lønlig Sti,
Og naar man veed, han kan bestige
Hver Muur og gaae hver Vagt forbi,

Og man seer Fattige og Rige
Sig bøje for hans Tyranni,
Og føler, man kan ej bekrige
Sin Hu, sit Haab, sin — Sympathi —
Ja, hvad skal saa en lille Pige
Formaae mod Amors Trylleri?
Hvad skal man sige! Hvad skal man sige!
— Ja, jeg har taget mit Parti.

130.

Tryllegrenen.

Arie med Spanskrørsakkompagnement.

Skulde nogen Skat mig friste,
Saa var det en Tryllegren
Uden Blade, uden Kviste
Ganske simpelt: — saadan en! —
Ej af den, jeg vilde fordre
Andre Hexekonster, end
:,: At den strax, naar den fik Ordre,
Fløj afsted til Den og Den :,:
:,: Og da :,:
Dada, Dada, Dada!
Ingen Magt den skulde standse
Nej, til selv jeg raabte „Stop!“
Nat og Dag den skulde dandse
Sin velgjørende Galop.
Hop, Hop, Hop . . .
Tænk, baade her og udenlands
Tænk, hvilken Kjepperygdands!

Tænk, hvormeget godt man kunde
Opnaae ved dens Førelse!
Syge gjorde man til Sunde,
Døve gav man Hørelse!
Tænk, hvor nemt den kunde klare
Pro og Contra i en Sag!
:,: Tænk det Vrøvl, man kunde spare,
Naar den slog sit Trylleslag :,:
:,: Dada! :,:
Dada, Dada, Dada!
Tænk engang, hvor Politiken
Vilde faae et andet Sving,
Naar blot Tryllegrenen gik en
Lille Tour hver Dag omkring!
Ak, Ak, Ak,
Ak, hvor de saa blev enige
De Store og de Menige!

Hver en fremmed Frihedsfjende,
Hver en Røver gridsk og gram
Skulde jeg med Stokken sende
Telegram paa Telegram,
Hver, der trodsed Folkeretten,
Ved at løsne et Skud Krudt,
:,: Hver, der fælded Bajonetten
Eller løftede en Knut :,:

:,: Fik da :,:
Dada, Dada, Dada!
Gjorde bare en af Fætter-
ne deraussen sig for bred —
Naa, Potz Tausend Donnervetter
Hvor det skulde hagle ned!
Jo! Jo! Jo!
Jo jo, der skulde Fleer end En
Faae Nytte af min Tryllegren!

Notitser.

Af de foranstaaende 30 Viser, der paa en enkelt Undtagelse nær er skrevne efter Udgivelsen af de „hundrede Viser", har en Tredie-deel tidligere været trykt, Resten udgives her for første Gang med tilhørende Musik.

101. **Min Sang.** Utrykt. Melodi af Forf.
102. **Den nye Vise.** Utrykt Mel. af C. C. Møller,
103. **Onkel Mads.** „Paa den anden Side". Mel. af Forf.
104. **Honnør-Marsch.** „Skræderens Debut". Mel. af Forf. (utrykt).
105. **Dido og Æneas.** Utrykt. I forkortet Skikkelse indlagt i Farcen „En rigtig solid Pige". Melodien en fransk Folkevise. (La Palisse).
106. **Redaktørvise.** „Redaktionssekretæren". Melodien en Variant af Dupuys „Gubben Didrik".
107. **Mit eget Kompagni.** Melodi af Aumont („Le tambour negre").
108. **I Avisen!** „Redaktionssekretæren". Mel. af Forf.
109. **Kjæresten.** Utrykt. Kupletcyklen „Herhjemme og derovre". Mel. af Singele. („Mes bons amis").
110. **En Hædersmand.** Utrykt. Samme Cyklus. Mel. af C. C. Møller.
111. **Jense-Marsch.** Samme Cyklus. Mel. af C. C. Møller.
112. **Junkervise.** Utrykt. Forkortet indlagt i Farcen „Krinoline den Store". Tydsk Folkemelodi („Es blies ein Jäger").
113. **Gustavas egne Tanker.** „Redaktionssekretæren". Fransk Folkemelodi. („Le dieu des bonnes gens", Beranger).
114. **Det nye Babylon.** „Paa den anden Side". Melodi efter et Motiv af Offenbach (utrykt).
115. **Professorinden.** Omarbejdet efter „Redaktionssekretæren" og i sin nuværende Form utrykt. Melodi af Forf.
116. **Den forbudne Frugt.** Utrykt. Indlagt i Farcen af samme Navn. Mel. af Forf.
117. **Skyttemarsch.** Utrykt. Melodien komponeret for Kvartet af C. C. Møller.
118. **Ved det sidste Glas.** Utrykt. „Den forbudne Frugt". Mel. af O. Dütschs Opera „Kroatinden".

119. **Afslutning.** Utrykt. Mel. af C. C. Møller.
120. **Loyale Rim.** Utrykt. Første Vers indlagt i „Krinoline den Store". Melodien, en tydsk Folkevise („Es blickt so hell der Mond").
121. **Peters Spindevise.** Utrykt. Indlagt i „Krinoline den Store", Melodien, en tydsk Folkevise („Sah ein Knab ein Röslein stehn").
122. **Søren Pipperups første Kjærlighed.** „Redaktionssekretæren". Melodien en dansk Folkevise: „I de blide Barndomsdage".
123. **Fremad, frem!** „Herhjemme og derovre". Mel. af Pierre Dupont (Zuavsang),
124. **„Glem ej!"** „En Introduktion". Mel. af C. C. Møller.
125. **Serenade.** Utrykt i sin nuværende Form. Første Vers indlagt i „En Introduktion". Mel. af C. C. Møller.
126. **Det er haardt.** Utrykt. Forkortet sunget i „Krinoline den Store". Mel. af Forf.
127. **Tjener og Herre.** Utrykt. „Soireen i Laxegade". Melodi af Offenbach. („Croquefer").
128. **Det stærke Kjøn.** Utrykt. I en tidligere Form indlagt i „Krinoline den Store". Melodien en italiensk Folkesang.
129. **Hvad skal man sige!** Utrykt. „Soireen i Laxegade". Melodien af Offenbach. („Barbe-bleu").
130. **Trylleglenen.** Utrykt. I en tidligere Form indlagt i „Paa den anden Side". Mel. af „Les filles de marbre".

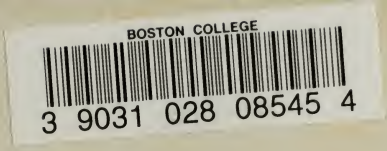
BOSTON COLLEGE
3 9031 028 08545 4

DOES NOT CIRCULATE

den hos
BIBLER.